meie seltsist ei holinud sest ühtegi, waid aias rahwa tungist läbbi hone sisse ja ütles Peälikko wasto, kel Kapteini nimmi olli: „Aus Kaptein, ma pallun, et ma teid woiksin tuttawaks sada. Wiekümne pennikoorma teed ma olleksin tahtnud käia, et saaksin sedda luggu nähha, mis siin kä on, ja mis ni wägga süddant ligutab. Teie tete meile suurt römo, kui teie omma wannemattega tahhate tänna meie jures lounad wotta." Kaptein tännas se helde kutsmisse eest ja ütles: Ma tullen muido hea meiega; agga ei maksa minnule ei söök egga jook enne kui mo waene wend wangist lahti saab. Temma satis ka warsti ni paljo rahha Liñna-Kohto-üllema kätte, kui temma weñna lunnastamisse tarwis ärrakullus; ja se Kohto-üllem andis temma weñna ilma wibimatta lahti. Nüüd tullid wannemad ja poiad meiega trakteri maiasse, ja paljo rahwast olli neid saatmas. Keik löiwad kät Kapteiniga, kes ni mitme aia pärrast ommade jure olli taggast tulnud; ja temma ei piddanud eñnast kellegi ees jureks, egga olnud temma jures ühtegi uhkust nähha.

Praun olli se sinnatse öiglase innimesse liigninimi. Ta juttustas meile, et ta esmalt olli kangro ammetit öppinud, ja siis kahheksateistkümne aasta eest, kui heitlik noor innimenne Ostindia male soldatiks läinud. Kui temma seäl wäe peäl olli, siis se juhtus temmale öñneks, et Keige üllem Peälik tedda tähhele panni, temmaga rahhul olli ja tedda siis järg hawalt üllemale aitas ja wimaks Riggementi-Kortermeistriks ja Kapteiniks töstis. Siin ta panni ausal wisil ja öigussega paljo rahha kokko, kuñni ta eñnast wäe peält lahti wöttis. Issale ta olli monnikord rahha saatnud, kaupmeeste rahha ramatuttega, mis Weksliks nimmetakse; agga ei olnud mitte ennam kui üks ainus nisuggune Weksel issa kätte tulnud; teine olli ühhe kaup-